



FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

Újfolyam 29. szám

2005. június

Élő Ige

„...élő Igéket vett, hogy nekünk adja.” (ApCsel 7,38)

Mózesről olvassuk, hogy Istentől élő Igéket vett és tovább adta a népnek. Különös kifejezés ez, hogy: „élő Ige”. Sokszor hallottunk már arról, hogy Isten Igéjének milyen nagy ereje van. Isten a szavával, Igéjével teremtette a világot és mindent, ami benne van. Igéjével, szavával tartja fenn az életet. Azért olyan nagy kincs a Biblia, mert Isten sok százezer Ige-magvat helyezett el benne. A teremtő Igét Ő a Bibliában tárolja számunkra. Lehet ezeket az Ige-magvakat úgy olvasni, mint puszta szavakat, kultúrtörténeti emlékeket. De sokan meglepődtek már, amikor ezek a „magvak” elkezdtek „dolgozni” bennük. Nem hagyták nyugodni, megvilágították az állapotukat, vonzást éltek át, megindult egy élő folyamat a lelkükben. Mert ha Isten Szentlelkét adja ezekhez az Igékhez, akkor a tárolt magvak egyszerre úgy viselkednek, mint a földbe vetett magcskák, és megjelenik érzékelhetően, láthatóan is az élet.



Azt is megfigyelhetjük, hogy Isten teremtő munkájában a testi és lelki folyamatok hasonlóan mennek végbe. Ahogy a testi születésünkhöz élő „magokra”, azaz két élő sejt megfogására van szükség, úgy a lelki születésünk, újjászületésünk is élő mag indító, megfogható valóságából bontakozik ki.

A lelki születés indító magja Isten élő Igéje. Így olvassuk ezt a Bibliában: „... akik újonnan szü-

lettek nem romlandó magból, de romolhatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.” (1Pét 1,23) – Ezért olyan fontos „élő Igét” vennünk. Ezt kérhetjük imádságban, amikor a Bibliához nyúlunk. „Uram! Elevenítsd meg számomra az Igét, hogy értsem azt és ereje legyen bennem változást, életet munkálni.” Ilyen nagy várakozással, Isten Igéje hatalmának tudatában nyúlunk a Bibliánkhoz. – Ilyen nagy várakozással kérjük azt is, hogy az igehirdetők ne puszta emberi okoskodással, magyarázkodással adják tovább az Ige tanítását, hanem „élő Igéket vegyenek” az Úrtól, és azokat adják tovább a gyülekezetnek. Mert ebből

Áldott nyarat kívánunk olvasóinknak!

születik élet, és ebből növekedik tovább a megszületett élet.

Mert nemcsak a lelki születésünkhöz nélkülözhetetlen az „élő Ige”, hanem a lelki növekedésünkhöz is. Milyen sokan valljuk, hogy egy-egy Ige világosságot gyújt újra a szívünkben. Hiába mondják a bűneinket, nem fogadjuk el talán, de ha Igét kapunk a lelkünkbe, amely ezen a téren mutat meg valamit az életünkben, egyszerre nyugtalan-ná leszünk a bűnünk miatt, vágyunk szabaddulni tőle, és eljutunk oda, hogy megvalljuk és elhagyjuk. Ehhez az Ige erejére van szükség. De az is tapasztalat, hogy nagy bánatunkban, veszteségünkben, egyedülletünkben Isten egy vigasztaló Igéje behull a lelkünkbe, és amit emberek kedves, vigasztaló szava nem tudott elvégezni, egyszer csak belülről indul meg olyan folyamat, amely nyomán átéljük, hogy Isten vigasztal meg minket. Tanácstalanok vagyunk, nem tudjuk, hogyan tovább, és alkalmas időben kapott élő Ige úgy dolgozik bennünk, hogy elmozdul a tanácstalanságunk a holtpontról, megindul egy csendes folyamat bennünk, és meg tudjuk tenni a következő lépést. Mindez nem úgy megy, mintha az Igék varázsige lennének és karikacsapásként sodornák az életünket. Hanem ha benne élünk az Ige csendes vonalában, imádságos szívvel olvassuk, hallgatjuk, hordozzuk, forgatjuk magunkban, akkor „dolgozik” bennünk, kifejti hatását. Pál apostol örömmel írja egyik frissen létrejött gyülekezete tagjainak: „*Mi is hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (amint hogy valósággal az is), amely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.*” (1Thessz 2,13) Itt az a szó, hogy munkálkodik, az eredeti szövegben, görögül így hangzik: „energein” – benne van az ener-

gia szó, azaz energiát fejt ki bennetek. Mégpedig nemcsak földi energiát, hanem mennyei energiát hordoz, amely ha munkába veheti az életünket, annak mindig földi vetülete van: megnyugszunk, új meglátásunk lesz, erőt kapunk, lecsendesedünk, „normálisabb” emberek leszünk, használhatóbb életünk lesz a magunk és mások számára is.

Közeledik a nyár. Számos olyan hetet hirdetünk gyermekeknek, ifjaknak, felnőtteknek, amelyek célja pontosan az, hogy gazdag, élő Igével teljen meg a lelkünk. Ilyen alkalmakon nyugodtabban járhatunk-kelhetünk a „gabonaraktárban”, mert nem kell a napi itthoni dolgainkat végeznünk, a táborokban megfőznek nekünk, elrendezik a szükségéseket, hogy szabadok lehessünk az Ige hallgatására, megbeszélésére, csendben, sétálva a természetben, vagy beszélgetve valakivel „dolgozhatunk fel” a hallottakat, és építhessük be az életünk mostani menetébe. Így „energiát fejthet ki” bennünk, megújíthat, meggyógyíthat, kiemelhet a megrekedt állapotunkból, és feltöltekezve, a folytatásra alkalmassá téve hagyhatjuk el a tábort, és érkezhetünk vissza oda, ahol így másként hordozhatjuk a terheket, végezhetjük a feladatokat, örülhetünk az életnek.

Milyen nagy Isten szeretete, hogy nem csak a csendes heteken megforduló, hanem a kórházi betegágyon fekvő, vagy otthonhoz kötött idős, beteg testvérek életébe is küldi az „élő Igét”. Dicsőítsük Istent, hogy nemcsak Mózesnek adta ezeket, hanem nekünk is adja. Azokat is, amelyeket Mózes kapott, de másokon keresztül is igen sok Igét megöröközt, és hatalma van „élővé tenni” a számunkra is. Ebből él és épül a gyülekezetünk!

Ilyen „élő Igékben” gazdag nyarat kívánok szeretettel valamennyi Harangszót olvasó kedves Testvérünknek is:

Végh Tamás lelkipásztor

Az Úr rendje Tahitótfaluban



Itt a nyár, ismét készülődhetünk Tahitótfaluba, Isten Táborába. Idén a készülődésünk kicsit másmilyen, hiszen nyári táboraink eddig nagy részben Somogyi Péter és felesége, Krisztina szervezték. Ők voltak, akik a reménybeli résztvevőket hívogatták, a szolgálók közösségeit összefogták, a hetek sorozatát átlátták, mind lelki, mind szervezésbeli, anyagi ügyek dolgaiban. Isten úgy látta jónak, hogy őket máshol állítja szolgálatba, és így Somogyi Péterék Kecskeméten építik az Ő országát. Nekünk pedig, akik pedig most a Fasorban vagyunk, feladatul adta, hogy az Ő táborának ügyeit intézzük, „*hogy mindennek ékesen és rendben menjenek*”.

Régóta tart a hetekre való lelki felkészülés mind az Igével szolgálók, mind a csoportvezetők, a gyermekmunkások részéről. De folyik a külső körülmények (fizikai rend, konyha stb.) biztosításában is a felkészülés.

Ebben az évben a nyári hetek vezetői részben új személyek, akik már szolgáltak korábbi heteken, de ezt nem vezetőkként tették. Szükséges volt, hogy újból megfogalmazzuk a tábor működési rendjét, a jelentkezés szabályait, a részvételt, az egyes szolgálók,

személyek feladatait, felelősségét is. Ezt több hónapon át, többek részvételével, megbeszéléseken, imádságban tusakodva végezhetjük.

Megszületett a tábor új „alapokmánya” és házirendje, amelyet a presbitérium megtárgyalt, elfogadott. Az újrafogalmazás célja az volt, hogy a nyár minden egyes hete, résztvevője ugyanazt a főt, a Jézus Krisztust, egy akarattal, egy értelemmel szolgálja Isten üzenetének átadásában és átvételében.

Úgy érezzük, fontos, hogy a működési rend néhány alapvető gondolatát a gyülekezet is megismerje. Hadd idézzünk belőle:

1. „Az adott hét lelki és anyagi szempontból egyszemélyi felelőse a hét megbízott lelki vezetője. Ő felel a fegyelmi előírások betartásáért és betartatásáért is.” – Imádkozunk, hogy Végh Tamás, Pataki András, Dévai Józsa Gábor, Szilágyi Csaba az egyes hetekre megkapják az Úrtól a hét lelki, igei üzenetét, és azt át tudják adni. Kérjük az Úrtól, hogy legyen bölcsességük – különösen a fiatalok között – a fegyelmezéssel való intéshez.

2. „Jelentkezni csak a teljes hétre lehet, a részvételi díj 50 százaléka befizetés mellett.” – Imádkozunk, hogy a jelentkezők



valóban az „élő víz, az Ige” utáni szomjúságukban vágyjanak az Isten táborába, mert keresik az Urat.

3. „A résztvevők regisztrálása a jelentkezés sorrendjében történik. A részvételért költségtérítést kell fizetni. A tábor maximum 65 fő elhelyezésére alkalmas. E létszám fölött a jelentkezők várakozólistára kerülnek. A várakozólistáról a részvételi listára történő átkerülésről a lelkesi hivatal értesíti a jelentkezőt. A jelentkezők regisztrációkor átveszik a tábor házirendjének egy példányát, melyet aláírásukkal igazoltan elfogadnak – jelentkezésük így válik érvényessé. Önálló keresettel nem rendelkező tanuló esetén szülői aláírás is szükséges. A tábori héten a részvétel feltétele a költségtérítésnek a teljes összegben való befizetése a hét kezdete előtt.”

4. „A tábor területén és a táborozás időtartama alatt a résztvevőknek az alkohol fogyasztása tilos. A tábor területén tilos dohányozni. A hét valamennyi alkalmán a részvétel kötelező. A tábor területét elhagyni csak a hét felelős lelki vezetőjének engedélyével lehet. A tábor területén a mobiltelefon használata kerülendő. A tábor területére értéket mindenki csak saját felelősségére hozhat.

A gyülekezeti hétre való megérkezés és az arról való távozás egyénileg, illetve a hét ismertetője, értesítője alapján történik.” – Imádkozunk, hogy a résztvevők felismerjék, hogy Isten országában rend van, és így az Ő táborában is csak a rendet elfogadó ember juthat Ő hozzá közel.

5. „A táborba érkezéskor minden táborozónak 4 napnál nem régebbi orvosi igazolást kell hoznia arról, hogy közösségbe mehet. Felelősségünk, hogy a hét lefolyását betegség behurcolásával nem zavarjuk meg.”

6. „A tábor találókönyhája az ÁNTSZ előírásai szerint működik, a költségtérítés alapján az 1. nap ebédjétől a 6. nap reggeléig teljes ellátást nyújt.” – Imádkozunk, hogy a konyhai szolgáltatást vállalók – akik között több 60 év fölötti is van – lélekben és testben végig bírják a munkát, valamint azért is, hogy a tetterős fiatal asszonyok észrevegyék, meghallják ezt a szolgálati lehetőséget, s a nyárban ne csak a nyaralási lehetőséget keressék.

Ez tehát az a néhány szabályzat, amit most kiemelésre fontosnak tartottunk, s amelyek egyben imatémákat is nyújtanak közösségünknek.

A tahi nyári hetekre reménységben nézhetünk előre az Úr ígéreteinek tükrében:

„*És tábort járok házam körül, mint a sereg ellen, az ide-oda kóborlók ellen, és nem megy át többé rajtok a sarczoló, mert most szemmel tartom őt.*” (Zak 9,8); „*Az Úr angyala tábort jár az Őt félők körül és kiszabadítja őket.*” (Zsolt 34,8).

A tábori hetekre készülődésünk pedig megvizsgál bennünket, hogy mi, akik most itt vagyunk, táborba szállunk-e az Úrért, ki-ki a megkapott szolgálatában, a gyülekezet egésze pedig imádságban?

Mit mondunk majd, ha Ő megkérdezi bennünket, mentünk-e Vele a táborba?

Lux Ferenc

Hálaadás az édesanyákért

Gerzsenyi László
Anyám

Ajándéku adott téged Isten,

Ahogy földnek adta a napot;

Aranynál is drágább vagy te nékem,

Az Úrnak érted hálát adok.

Nyári tűzben vagy a fagyos télben,

Nyomodban mindig virág fakad;

Nyugalmat találok közeledben,

Nyeresség nekem minden szavad.

Áldom Istent érted éjjel-nappal,

Áldozatod nem felejttem el;

Átadom most e pár virágszállal,

Átadom, mit szó se mondhat el.

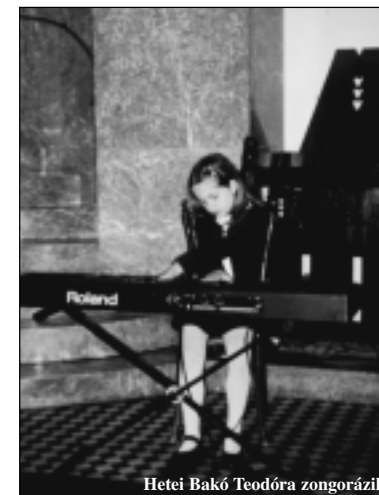
Messze sodorhat tőled az élet,

Mégis mindig gondolok reád;

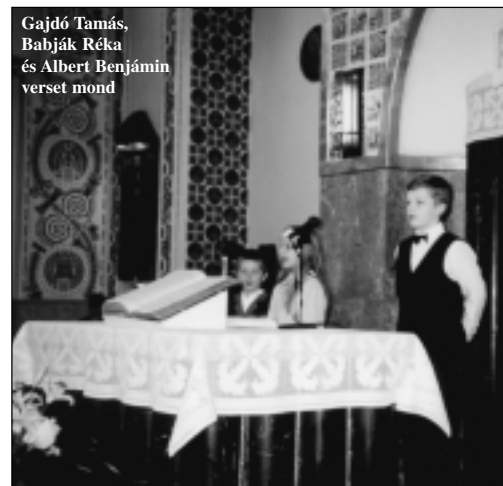
Magammal hordom szent örökséged,

Megőrizem arcod mosolyát.

Május első vasárnapján az istentisztelet keretében néhány kisgyermek szolgálatával az édesanyákat, nagymamákat köszöntöttük. Örömteli, hogy gyülekezetünkben egyre több kisgyermek születik – egyre több az édesanya. Ahogy hálát adhatunk az Úrnak gyermekeinkért, ugyanúgy hálásak lehetünk Neki szüleinkért. Ne csak anyák napján gondoljunk erre imádságban!



Hetei Bakó Teodóra zongorázik



Gajdó Tamás,
Babják Réka
és Albert Benjámin
verset mond

Gyermekszívemet hála járja át,
és köszöntök ma minden Nagymamát,
akik szeretve szolgálnak nekünk,
megértő szívvel örülnek velünk.
Minden örömünk megtízszerezik,
bánatunkat mind megfélezik.
Áldja meg az Úr nemes szívüket,
s jutalmazza szeretetüket.

(Ismeretlen szerző)

Mitől skót? Mitől misszió?

Látogatás a Vörösmarty utca 51-ben



Mezey Tibor lelkipásztor hirdeti az Igét

A vasárnapi igehirdetési rendben olvasható: Skót Misszió, 9 óra: X.Y., 11 óra angol nyelvű igehirdetés. Sokan kérdezik: milyen nyelven szolgáltok? Kik járnak oda? Ez református alkalom? Mitől misszió? Nos, a következőkben a Vörösmarty u. 51. szám homályosnak tűnő kérdéseire szeretnék válaszolni. (Köszönöm dr. Kovács Ábrahám lelkipásztor testvéremnek, aki doktori dolgozatát e témából írta, hogy szeptemberben megjelenő tanulmányának kéziratát rendelkezésemre bocsátotta, hogy kutatási eredményeiből is felhasználhassak adatokat a jelen sorokhoz.)

A Skót Egyház 1838-ban zsinati döntést hozott a zsidó nép keresztyén hitre térítéséről. Ennek érdekében négytagú bizottság utazott Palesztinába tényfeltárás végett, melynek két idősebb tagja a Dunán visszahajózva megbetegedett, és Pest-Budán több hónapi kényszerpihenőre itt rekedt. Megismerkedtek Mária Dorottya asszonnnyal, József nádor kegyes életű feleségével, aki férje hallgatólagos beleegyezésével segítette egy missziós állomás létrehozását.

Az Úrnak gondja volt a további szolgálatokra is. A szolgálatot segítette: Török Pál református lelkész, a Lánchídat építő angol és skót szakemberek, a reformkori politikusok, Kossuth Lajossal az élen. A misszió szolgálá-

ta megerősödött: igehirdetés, iskola és iratterjesztés a Hold utcai központban.

A történelem viharai meg-megtépázták a szolgálatot, de az egyház Ura mindig új életre keltette. A kiegyezés után kapcsolata megerősödött más missziós társaságokkal, később a nagy bibliatársaságokkal is. Szász Károly református püspök is az ügy mellé állt, számos diák pedig Skóciában folytathatta tanulmányait. Az angol mellett az iskolában német nyelvű oktatás is folyt (a zsidóság „anyanyelve” a német volt), ami a századfordulón váltott magyarra. A Hold utcából 1910-ben költözött át a Vörösmarty utcába az intézmény.



A világháború alatt szünetelt a skót irányítás, majd Trianon után újjáéledt. Ravasz László püspökön keresztül segített az Úr a második világhéges idején: zsidó és skót egyaránt ellenség volt, így a magyar reformátusok vállalták a szolgálatokat. A kommunista diktatúra teljesen szét akarta rombolni a missziót, az épületet államosította, a skót lelkészeket kitiltotta. Az Úr csodájaként maradt egyházi tulajdonban az iskolakomplexum aljában levő Webster Hall, a ma is templomként szolgáló gyönyörű terem.

gondozása a feladatuk, de vállalják a zsidó-missziót és az iráni menekültek (keresztyén hitre tértek) gondját is.

Egy református budapesti missziós értekezleten Simonfi Sándor esperes a főváros református szempontból lefedetlen területei közé sorolta a Podmaniczky utca környékét, és ez a mi gyülekezetünk gondja. Végh Tamás lelkipásztorral Isten elé vittük a kezdést. A faszori gyülekezet úgy vállalta a Skót Misszió magyar nyelvű istentiszteleteinek ügyét, hogy a vasárnap délelőtti 9 órai alkalom mel-



Székely Tamás orgonál

A világháború utáni években Dobos János, majd Tamás Bertalan látta el a lelkési teendőket. Erről a korszakról, melyben a gyülekezeti tagok jórészt az iskola egykori növendékei közül kerültek ki, Mező Vilmosék és a Raffai család emlékezett nagy szeretettel, fényképekkel illusztrálva a pezsgő gyülekezeti életet. A Skót Egyház 1990-ben visszatért a misszióba. Jelenleg Kenneth McKenzie a vezető lelkész, zsinati segítője Tarr Zoltán főtanácsos. Sokféle tevékenységük közt a Budapesten élő angol nyelvű protestánsok lelki-

lett beindítottuk a szerda délután 5 órai bibliáórákat. Ezeken csodákat éltünk át: emberek szíve nyílt meg Jézus Krisztus előtt, elindult – egyelőre szerényen – az iratmisszió, és – reményünk szerint – egy új budapesti református gyülekezet lehetősége körvonala-zódik...

Két kérelemmel fejezem be „válaszomat”: testvéreink hordozzák imádságos szívvel e közösség szolgálatát, és szeretettel várunk mindenkit a Vörösmarty u. 51-be.

Mezey Tibor lelkipásztor

Egy tanulóév a keskeny úton

Tizenkét hónapig két fiatal segéd-, illetve beosztott lelkész szolgál a Fasorban

Két ifjú segítség, egy segédlelkész és egy beosztott lelkész kezdi meg a nyáron egy évre szóló szolgálatát gyülekezetünkben: Szilágyi Csaba és Lőrinczi Hunor. Az alábbi rövid interjúk azzal a céllal készültek, hogy testvéreink ismerjék meg őket: honnan érkeztek hozzánk, Isten hogyan hívta el őket a szolgálatra.



Szilágyi Csaba

– Hol szólította meg az Úr?

– Pécssett születtem 1981-ben, és Pécsváradon nőttem fel, ahol azóta is él a családom. Két testvérem van, bátyám már saját családjával Pécssett él, két fiú gyermeke van; öcsém 14 éves. Édesapám épít

tezmérnök, édesanyám gyermekorvos. Szüleim kiskorom óta vittek magukkal a helyi református gyülekezetbe, ott is konfirmáltam. A gimnáziumot Pécssett végeztem. 16 évesen a REFISZ balatonszárszói nyári táborában személyessé vált mindaz, amit addig az evangéliumról tudtam. Itt szólított meg Isten, és itt fogadtam el az Ő kegyelmét. Több nyáron is megerősítették a hitemet ezek az ifjúsági hetek. Érettségi előtt bizonytalan voltam, hogy merre tovább. Sok minden érdekelt. Felmerült bennem a családi példák hatására mind az építés, mind az orvosi pálya. Felvettek az ELTE fizikai-informatika szakára, ám az egyetemet mégsem kezdtem el, mert úgy éreztem, egy év gondolkodási időre van szükségem ahhoz, hogy meglás-

sam, hol a helyem. Elvégeztem a Biblia Szövetség egyéves Bibliaiskoláját Pécelen, arra gondolva, hogy az itt kapott hitbeli ismereteknek hasznát veszem, bárhova is sodor az élet. Isten elé vittem az utamat, hiszen Ő tudja, hogy hol a helyem.

– Mikor érkezett meg a „válasz”?

– Megerősödött bennem, hogy mindeképp emberekkel szeretnék foglalkozni – az örökkévalóság viszonylatában. Sok területen lehet segíteni az embereknek, de a lelkipásztor hivatása az, hogy az örök élet ajándékát ismertesse meg velük, és ebből kiindulva igyekezzon segítséget adni a mindnapokban. Megértettem, hogy Isten erre a szolgálatra hív. A felismerést Isten azzal az Igével pecsételte meg, amely a konfirmációi Igém is volt: (Jn 15,16) „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérteK az Atyától az én nevemben, megadja nekteK.*” Beadtam a jelentkezésem a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karára, teológus-lelkész szakra, ahol 2000-ben megkezdtem tanulmányaimat.

– Hogyan teltek ezek az évek?

– A teológiai évek alatt elkezdtem dolgozni a Baár-Madas Református Gimnáziumban, mint internátusi nevelőtanár. A második év alatt rész munkaidőben, azóta pedig már főállásban. Itt sok lehetőségem van foglalkozni a fiatalokkal áhítatok, személyes beszélgetések és közös sportolások alkalmával. Úgy érzem, sikerült jó kapcsolatot kialakítanom velük.

– Hogyan került „képbbe” a Fasor?

– Már a Bibliaiskola alatt a Fasorban

voltam gyakorlaton, gyermek és ifjúsági órákat tartottam. Segítőként vettem részt a Kincskereső táborban, majd a teológus évek alatt folyamatosan megmaradt ez a kapcsolat. Így volt lehetőségem bepillantani a gyülekezet életébe. Szeptembertől itt fogok szolgálni, mint hatodéves teológus. Ez részben már nyáron megkezdődik, mert részt veszek a Kincskereső és a konfirmandus heteken Tahiban.

– Milyen tervei vannak?



Lőrinczi Hunor

– Honnan érkezett?

– Székelyudvarhelyen születtem, Csekefalván éltem, majd 1990-ben szüleimmel és bátyámmal érkeztem Magyarországra, így az általános iskolát már Bicskén fejeztem be. A család azóta is ott él. Édesapám Erdély-

ben fémipari szakoktatóként dolgozott, de Magyarországon egy régi hobbija vált a munkájává, a család megélhetési forrásává: faragással díszített bútorkat készít. A családi vállalkozásban közösen dolgozik édesanyámmal és bátyámmal. Gondolkodásom alakulását nagyban meghatározta az az egyszerű erdélyi falusi környezet, melyben gyermekkoromat töltöttem. Nagyszüleim templomlátogató, vallásos emberek. Szívesen emlékszem vissza azokra az időkre, mikor hosszú téli esteK nagy mamámmal a hétközi bibliaórákat látogattuk. Gyülekezettel személyes kapcsolatba itt, Magyarországon, Bicskén kerültem, a konfirmációi előkészítón és az ifjúsági bibliaórákon. Erdélyből való áttelepülésünk óta meglehetősen zárkózottá váltam, és igen so-

– Sokat tanulhatok itt mind a hitbeli dolgok, mind a gyülekezetépítés tekintetében. A szolgálat mellett szeptembertől szeretném megkezdni tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetem kommunikáció szakán is, mert a gyülekezetben és az egyházon belüli, illetve a kifelé irányuló kommunikációt fontosnak tartom. Remélem, hogy megtalálom a helyem a Fasor megfiatalodott szolgálói csapatában, és a gyülekezet közösségében.

kat segített az az ifjúsági közösség, mely Bicskén befogadott. Egyre nagyobb érdeklődéssel voltam Isten és a Biblia iránt.

– Hogyan folytatódott az útja?

– 1993-ban az újrainduló Lónyay utcai Református Gimnázium tanulója lettem, és bekapcsolódtam a bicskei gyülekezet munkájába. A három ifjúsági csoport egyikének voltam a társvezetője. Környezetem biztatására jött a gondolat, hogy a teológián tanuljak tovább. Ám annak ellenére, hogy már évek óta szolgáltam Bicskén, és túl voltam a teológiai felvételin, komoly lelki tusakodásaim voltak, nem volt bizonyosságom hitem élő voltáról. Isten látta ezt, és ezért is nem engedte, hogy a teológiai felvételem sikeres legyen. Mindezt persze ma látom már ilyen tisztán. A felvételit követő nyáron tisztult ez ki előttem, egy ifjúsági táborban, mely meghatározó volt életemben. Isten csodálatos munkáját látom abban is, ahogyan mind körülményekben, mind belső-lelkiképpen előkészítette az alkalmat és az időt, hogy egyértelműen kinyilatkoztathassa magát nekem. Ézsaiás könyve 43.1. versével szólított meg: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak téged, enyém vagy.*” Ennek az igeversnek minden szava Istennek a korábbi imádságaimra és tusakodásaimra adott válaszként érkezett hozzám.

– Ezek után egyenes volt az út a teológiára?

– Igen, mert másodjára is csak ide jelentkeztem.

– Máshol is találkoztunk...

– A teológia harmadik évének befejezése után elkezdtem a Kodolányi János Főiskola közgazdász–idegenforgalom szakát is. Első olvasásra talán összegegyeztetetlennek tűnik a teológiával, ám én ezt nem így látom. Mindig is érdekelt az utazás, más népek és kultúrák megismerése, és szándékomban áll a jövőben a református egyház keretein belül szakszerűen lebonyolított utazások szervezése. Most szerzem meg ehhez az idegenvezetői képesítést. Jelenleg a hatodéves segédlelkészi szolgálata-

mat Bicskén végzem. Ennek befejeztével külföldi tanulást, tapasztalatszerzést terveztem, ám mindezt megváltoztatta a Fásor presbitériumának felkérése.

– Mire szól a felkérés?

– Ez egy évre szóló beosztott lelkészi szolgálat. Lehetőség egy tapasztalt vezető melletti tanulásra, a gyülekezeti szolgálat végzésére oly módon, hogy már sem főiskola, sem tanfolyamok nem osztják meg a figyelmemet. Tisztában vagyok azzal, hogy ez teljes embert igénylő szolgálat lesz, és remélem, hogy Isten fog adni minden helyzetben bölcsességet és erőt ahhoz, hogy munkámat az Ő dicsőségére és a gyülekezet épülésére végezzem.

Bánhidai Csilla

A makett



Régóta tervezgetjük a gyülekezeti terem felújítását. A közös gondolkodás megkezdődött, s hogy már a tervezést is megkönnyítse, Szilágyi Szabolcs testvérünk elkészítette a terem miniatűr változatát papírból – egy fantasztikus aprólékosággal kidolgozott makettet. Ha ilyen szép lesz a termünk a valóságban is, hálát adhatunk érte Istennek!



„Ti... kinek mondtok engem?”

Jézus Krisztus senkihez sem hasonlítható

Ma képtelenségnek tűnik, hogy bárkit vagy bármelyik hitvallást abszolútnak lehetne tekinteni. A történelem során bekövetkezett vallásháborúkból és üldözésekből néha azt a következtetést vonjuk le, hogy semmit sem szabad kizárólagosnak tekinteni. Sokszor hallottuk már: számokra az az igazság, amiben te hiszel, számomra az, amiben én hiszek. Egy az Isten, Őt keressük, mindannyian Őhozzá fohászunk, csak különböző utakon közelítjük meg Őt.

Égész életszemléletünket és a misszióról alkotott felfogásunkat az határozza meg, hogy: kicsoda nekünk, nekem, Jézus Krisztus? Ahhoz, hogy választ kapjunk kérdéseinkre, lapozzuk fel Bibliánkat, Isten kijelentését önmagáról. Az ember sok istenképet képzel el és alkot, de mind hamis, ha nem a Biblia szemszögéből születik az istenkép, hiszen Istent az Ő Igéjéből lehet megismerni. Eltéved az, aki saját elképzeléseinek istenét akarja tisztelni, követni. Istenismeretünk és igazságismeretünk nem tapasztalatunkon vagy elképzeléseinken alapszik, hanem azon, amit Isten Jézus Krisztusban jelentett ki magáról. „Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, az utolsó időkben szólott nekünk Fia által. Akit tett mindennek örökösévé, aki által a világot is teremtette, aki az Ő dicsőségének visszatükröződése, aki minket bűneinktől megtisztítván üle a Felségnek jobb-jára a magasságban.” (Zsid 1,1-2). A Bibliában láthatjuk, hogy Jézus személye egyszerre vonzza és zavarja az embereket. Vonzza a szegényeket, betegeket, bénákat, kitaszítottakat, akik elvesztették a reményüket, méltóságukat. De zavarja a gazdagokat, farizeu-

sokat, a hatalmas embert, aki nem tud és nem is akar megváltozni, „megtérni”. Ezt napjainkban is tapasztalhatjuk.

Pedig Jézus személye oly csodálatos, hogy nem hasonlítható senkihez. Aki Őt megismerte, tudja, hogy valóságos Úr Ő. Ahogy C. H. Spurgeon vallja: „A Krisztussal való közösség fölt nélküli Nap, fogyatkozás nélküli Hold, apály nélküli óceán, folyam, amely állandóan folyik, egész mennyország és teljes boldogság.”

Lássuk, hogy mit mond Jézus önmagáról a Bibliában, János evangéliuma alapján.

„Én vagyok az életnek kenyere.”

(Ján 6,48)

Az éhező embernek kenyérré van szüksége. Az éhező lélek Jézusban mennyei kenyeret talál, és örökké él, ha eszi a mennyei kenyeret. A mennyből szállott le, miként a manna, amellyel táplálta Isten az ő népét a pusztai vándorlás idején, és aki Őt magába veszi, az örökké él általa. Jézus a mennyből szállott alá, mint mennyei kenyér, de nem csupán Izrael népét táplálta. Ő az egész világ számára adatott, Őbenne örök életet vehetünk magunkba, ha befogadjuk az életünkbe.

„Én vagyok a világ világossága:

aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

(János 8,12)

Mózes törvénye világosság volt bizonyos tekintetben a zsidó nép számára, de az Úr Jézus teljes világosság az egész világ számára. Akinek az életében felragyog Jézus, az

rájön, hogy eddig teljes sötétségben járt ahhoz a világossághoz képest, amit Jézusban kapott. Az élet világosságában találja magát. „*Ti pedig választott nemzetség, királyi pap-ság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak dolgaát, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.*” (1Pét 2,9). Ha Jézus nyomdokaiiban járunk, biztosak lehetünk, hogy nem tévedünk el ebben a sötét, buktatókkal teli világban, hiszen Ő maga ígérte, hogyha valaki Őt követi, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.

„*Én vagyok a juhoknak ajtaja.*”
(Ján 10,7)

Aki Őrajta keresztül megy az Atyához, az az Ő juha. Ha nem az Úr Jézuson, mint kapun megyünk Istenhez, eltévedünk. Az ajtó szerepe, hogy rajta keresztül bemegyünk valahova. Így lehet Jézus az életünkben az az ajtó, amelyen keresztül bejuthatunk Isten országába. Az ajtó védelmet is nyújt, hiszen aki bemegy ezen az ajtón, megtartatik, és bejár és kijár, és legelőt talál. Nincs más lehetőség, mint az Úr Jézuson keresztül megközelíteni az Atyát.

„*Én vagyok a jó pásztor!*”
(Ján 10,14)

Sok akol van ezen a világon, ahonnan Jézus kiszabadítja a juhokat, és „*léssen egy nyáj és egy pásztor*”. Ahogyan a Heidelbergi Káté, református hitvallásunk 54. kérdésére a következő felelet hangzik: „*Hiszem, hogy Isten Fia, a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig, az egész emberi nemzetségből, Szentlelke és Igéje által az igaz hit egyességében magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megőrzi, és hiszem, hogy annak én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok.*” Jézus ismeri az övét, és

az övét is ismerik a pásztor. Ismerik az Ő hangját, és követik Őt, hiszen terelgeti az ő nyáját. Az igazi juhok sajátosságairól is beszél Jézus:

- az én juhaim hallják az én szót
- én ismerem őket, ők követnek engem
- én örök életet adok nekik
- soha örökké el nem vesznek
- senki ki nem ragadhatja őket az én kezemből

„*Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él.*”
(Ján 11,25)

Jézus úr a halál fölött, a biológiai halál fölött, de úr a lelki halál fölött is. Mindannyian lelki halálba születünk, és Ő képes kihozni bennünket abból. A halál félelme minden ember szívét átjárja. Senki és semmi el nem veheti ezt a félelmet, egyedül Jézus Krisztus, aki Őt elfogadja, azt megszabadítja a haláltól való félelem rabságából. „*Annak okáért mondja: Serkenj föl, aki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus.*” (Ef 5,14)

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.*”
(Ján 14,6)

Jézus Krisztus kizárólagosan saját magát állítja annak az útnak, amely az Atyához vezet, annak az igazságnak, amely az Isten ítélszéke előtt megállhat, annak az életnek, mely teljes a földön és teljes az örökkévalóságban. „*Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki vala és aki eljövendő a Mindenható.*” (Jel 1,8)

„*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem*

gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.”

(János 15,1–2)

Jézus a szőlőtő, akiben az újjászületés által beoltattunk, Ő hordoz bennünket, Ő tart meg bennünket és Ő általa teremhetjük a lélek gyümölcsét. Az Újszövetség népének is szük-sége van metszésre, tisztogatásra, hogy a gyümölcs megjelenhessen az életén. Egy módon lehetséges ez: „*ha énbennem maradtok*” – mondja Jézus.

Ez a hét hasonlat Jézusról úgy teljes, ha az egész Biblia fényében vizsgáljuk, kutatjuk a mi Urunk életét, és igazat adunk Isten Igéjének. Minél nagyobb egy ember életében Jézus, annál világosabban látja, érti és követi Megváltóját.

Ezek után kihez hasonlítható Jézus?

Talán Mohamedhez vagy Buddhához?

Nem, Ő nem hasonlítható senkihez, mert nem adatott más név, amely által üdvözülhetnénk, egyedül JÉZUS. Ahogyan Péter is megvallja a főtanács előtt: „*Ez ama kő, melyet ti építők megvetettetek, mely lett a szegletnek fejevé. És nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk.*” (ApCsel 4,11–12)

„*Ti... kinek mondtok engem?*”

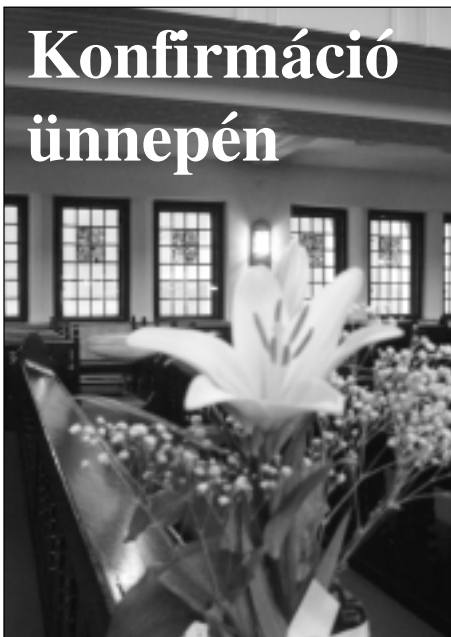
Füle Lajossal együtt vallom:

Nemcsak mondom, írom, kiáltom:
MEGVÁLTÓM VAGY,
URAM, KIRÁLYOM!
Testvérem és Barátom itt, most,
S igaz Bírám a mennyben,
KRISZTUSOM!

Albert Péterné Piroksa

A legutóbbi Harangszó óta történt

- Április 9.: Végh Tamás lelkipásztor a sárospataki teológusnapon szolgált
- Április 10.: Zenés áhítat / 41–50. zsoltárok – Mezey Tibor lelkipásztor szolgálatával
- Április 16.: Király Csaba orgonaművész koncertje
- Április 26.: A filmklubban Bergman A hetedik pecsét című filmjét vetítettük
- Április 29.: a Julianna iskola anyák napi istentisztelete
- Április 30.: Tábori munkanap
- Április 30.: Hangverseny / Carmine Celebrat Kórus, vezényelt: Zimányi István, orgona: Pálúr János
- Május 1: Anyák napi istentisztelet
- Május 5.: Délelőtt és délután istentiszteletet Urunk mennybemenetelének ünnepén
- Május 5.: Egyházmegyei vizitáció
- Május 8.: Konfirmációi fogadalomtétel / 21 fiatal, 16 felnőtt
- Május 8.: Zenés áhítat / 51–60. zsoltárok – Pataki András lelkipásztor szolgálatával
- Május 10–13.: Pünkösdi előkészítő – evangélikus Ablonczy Zsolt kispest-központi lelkipásztossal
- Május 15.: Pünkösöd vasárnapján vettek először úrvacsorát idei konfirmandusaink
- Május 16.: Pünkösöd hétfőjén Torbágyon vett részt országos ifjúsági találkozón fiataljaink egy csoportja
- Május 21.: A Zeneakadémia hallgatóinak hangversenye templomunkban
- Május 29.: Györfi Mihály nyírszöllősi evangélikus lelkipásztornak és gyülekezetének szolgálata a Fásorban
- Május 31.: A filmklubban Roland Jaffe Miszsió című alkotása
- Június 4.: Tábori munkanap
- Június 6–11.: Gyülekezeti felnőtt hét a kecskeméti gyülekezettel, Végh Tamás és Somogyi Péter szolgálatával az Emmaus-házban
- Június 12.: Zenés áhítat
- Június 17.: A Julianna tanévzáró istentisztelet
- Június 19.: Gyülekezeti tanévzáró istentisztelet – tábornyitó nap Tahiban



Konfirmáció ünnepén

151. ZSOLTÁR

Az evangélium dicsőítése

*Hallod-e, hallod-e az evangéliumot?
Meggyógyít, felemel, magaslatokra hoz,
Úr Jézust szolgálod, megkapod jutalmad,
Hogyha reménységgel benne van bizamad.
Látod-e, látod-e tombol már a gonosz,
Nem tudja elvenni, mit Úr elédbe hoz,
Légy erős, győzd le őt – türelme egyre fogy,
Nem fog támadni rád, míg nálad hit-pajzsod.
Érzed-e, érzed-e, világ béklyója fogy,
Lerázod, elhagyod, mint bűnös ballasztot,
Megerősödve állsz, kősziklán a lábad,
Bűneid eltiúntek – elvette bocsánat.
Tudod-e, tudod-e, ez már végállomás,
Kezedet kezéből nem veheti ki más,
Jézuson tartsd szemed, jutalmad öröklét,
Végtelen látással nézhetsz majd le onnét.*

(Süli Attila, 2005.,
a konfirmációja napján)



2005. május 8-án együtt konfirmált, együtt konfirmációi fogadalmat tett a fasori református gyülekezetben tizenhat felnőtt és huszonegy fiatal testvérünk. A felnőttek az ősztől tavaszig tartó bibliaismereti tanfolyamon készültek fel Végh Tamás lelkipásztor vezetésével arra, hogy gyülekezetünk előtt vallást tegyenek az Úr Jézusba vetett hitükről. A fiatalok felkészítését tavaly Somogyi Péter lelkipásztor kezdte el. Ők Mezey Tibor lelkipásztossal fejezték be kétéves konfirmációi előkészítőjüket. Nagy hála van a szívünkben konfirmált testvéreink bizonyágtételéért, gyülekezetünk gyarapodásáért! Vigyük imádságunkban őket is Urunk elé!



Tagok

„Nincs Isten kívülem, Én gyógyítok!”
(5Móz 32,39)

A térd

Harmincéves koromban az Úr tanított arra, hogy mire való a térd. Sok gyaloglással járt a munkám, és hétvégeken még a családdal is el-eljártunk kirándulni. Egyszer csak megfájdult a térdem. Nem akartam törődni vele – majd elmúlik! De nem szűnt a fájás, inkább erősödött. Két hét múlva, ahogy mentem, a könnyem kicsordult, úgy hasított, minden lépésnél. Tanított az Úr. Akkor nem értettem, de ma ezt jelenti:

Állj meg! Térdelj le Előttem!

Adj hálát az életért, a kegyelemért, a szeretetért, az eddigi egészségért, a munkáért, mindenért! Amikor belső szobámban, leterdelve, végiggondolom, hogy miből szabadított már meg az Úr Jézus, és meglátom Krisztus-ölő bűneimet, meg-

tapasztalom az élő Jézus megbocsátó, megváltó, megtartó, bölcsen igazgató, vigasztaló, üdvözítő kegyelmét, és nem bírom elfojtani könnyeimet, nemcsak a könnycsatornám tisztul, hanem én magam is jobban engedek neki, és görcsösen szorított, stresszben szerzett bajjaimat elveheti.

Rám szakadt, hogy ilyen fiatalon, családfelekként ezzel a betegséggel hogyan tovább? Injekciókúra? Műtét? Nem! Kegyelmet kaptam. Orvosok, kezelések, gyógyulás, de a legfőbb gyógyítóm az Úr, aki nem csak a tünetek kezelését végzi, kívülről befelé, hanem a lélekkel kezdi belülről kifelé.

Ma, ha beteg leszek, tudom, hogy az Úr hív, mert szeret, felém nyúl, hogy adjam át összegyűjtött szennyesemet.

Ha már üres mindkét kezem, telerakja áldásaival, az Ó nekem szánt túlélő készletével.

Most, huszonkét évvel később újra keres hosszútűrő Uram. A bal térdem sajog. Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Hát nem tudod? Írd meg!

Köszönöm, Uram!

A kar

1. Az Úr szereti a teremtményeit. A macskákat, cicákat is.

Jókora friss hó hullott az éjjel. Az irodámtól úgy harminc méterre egy macska mászott át a kerítésen, hogy céltáblául szolgáljon. A kórház, ahol dolgoztam, sok macskát tartott el. Ez a magányos préda bizonyára unta az intézeti koszt egyhangúságát, és némi változatosság reményében vagy kalandvágyból vadászatra indult a közeli erdőbe. Sietve hógolyót gyúrtam, és mint a világ legtermészetesebb dolga, elhajítottam a cica felé. Nem jelentettem nagyobb veszélyt szegényre, mint a suhanó felhő az égen. Rögtönzött dobógyakorlatom azonban majdnem félbe szakadt. A gyúrás jól sikerült, nemkülönben az előkészület, a lendületvétél. Maga a dobás jó nyolc méterrel a jászág előtt véget ért. A magas fehérségben oly nesztelenül merült el rögtönzött fegyverem, hogy a célpontnak eszébe sem jutott, hogy lépteit szaporázza. Hanem a kezem úgy maradt. Felemelt, kissé előretolt karral – nem jószántamból – tisztelgettem az ártatlan teremtmény előtt. A szaggató fájdalom lassan, csak egy perc múlva engedte újra



magam mellé a jobb karomat, remélem, hogy mutatónyomat senki sem látta, bár a második része, a lassított mozdulat némi derültségre adhatott volna okot. Nem úgy nekem. Nem múlt el a fájdalom. Minden mozdulatnál emlékeztetett az Úr arra, hogy milyen gyilkos indulattal közelítettem kedves teremtményéhez. Megvizsgálta a szívem, indulatomat le kellett tennem golgotai keresztje alá.

„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élésebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait.

És nincsen oly teremtmény, a mely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenkinek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, a kiről mi beszélünk.

Lévén annakokáért nagy főpapunk, a ki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz.

Mert nem oly főpapunk van, a ki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem a ki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.

Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4 12–16) Ámen.

2. Egyszer lehetőséget kaptam építkezésen szolgálni. Sohasem voltam erős fizikumú, nem gondoltam, hogy én építem a házat, de egy csendes hét után lelkesen segítettem. Egész nap betonoztunk. Meglett az eredménye. Az alapok elkészültek, és estére én is. A vacsoránál már a villa is ólomból volt. Az erős fáradtságért mégis hálás voltam. Gon-

doltam egy hét múlva nyoma sem lesz az izomlázamnak, békességgel, odaszánással viseltem. Nem múlt el. A második hét végére a jobb karom, egészen a válltól lefelé szinte folyamatosan fájt. Az izomláz lassan átalakult közepes, tartós fájdalommá. Még mindig nem eszméltem. Majd elmúlik – gondoltam –, oda se neki. A harmadik hét ugyanúgy telt. Négy hét múlva kezdtem kérdezni: Mit akarsz ezzel, Uram? Ekkor már tudtam a térdemet mire használni. Leborultam. Rám szakadtak a kezeimmel, különösen a jobb kezemmel elkövetett vétkeim. Iszonyatosan szorongatott, hogy ezekkel én is csak szöveget vertem az Úr testébe, növeltem szenvedését, és halálát okoztam. És akkor rávilágított egy Igére, a Máté 5,29–30-ra. „Ha a jobb szemed visz bűnre, vágd ki, és dobd el magadtól,

mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára. Ha pedig jobb kezed visz bűnre, vágd le, és dobd el magadtól, mert jobb neked, ha egy vész el tagjaid közül, mintha egész tested vettetik a gyehennára.” Igen, Uram. A karom már nem az enyém. Én csak fájdalmat okoztam vele. Mi legyen? A karomat akarod? Nem állítom, hogy bűnbánatomban, teljes odaszánással, örömmel felajánlottam a jobb karomat az Úrnak. Én nem vagyok Ábrahám, aki hitte az oltárra tette a fiát. De nagyon hangsúlyossá lett ez az Ige számomra. A karom többé nem volt az enyém, és én sem voltam ugyanaz. Ő könnyörült rajtam. Megkegyelmezett. Nem kellett neki a karom, hisz az Övé volt, csak így hozta tudtomra, hogy ameddig bűnnel teli, nem tudja használni.

Orvos, kezelésesek, gyógyulás. Egy hét múlva a fájdalom nagyja elmúlt, de gyakran érzem Uram szerető kezét a vállamon. Hálás a szívem érte.

Révay József

Bizalom és befogadás

Tán fáj a csillagoknak a magány,
A térbe szétszórt milljom árvaság?
S hogy össze nem találunk már soha
A jégen, éjen, messziségen át?

Ó, csillag, mit sírsz? Messzebb te se vagy,
mint egymástól itt a földi szivek!
A Sziriusz van tőlem távolabb
Vagy egy-egy társam, jaj, ki mondja meg?

Ó, jaj, barátság, és jaj, szerelem!
Ó, jaj, az út lélektől lélekig!
Küldözzük a szem csüggedt sugarát,
S köztünk a roppant jeges úr lakik!

(Tóth Árpád: *Lélektől lélekig*)

Tömeg van. Forróság. Mérges tekintetek. Zsörtőlődő hangfoszlányok. Egy nő közelít felém. Mosolyog. Most mit tegyek? Félek? Örüljek? Mellénk szegődik. Gyermekeimet nézi. Nem szól semmit, csak mosolyog. Megnyugodtam. Haragszom magamra. Miért, mitől félttem? Atyám, a Te akaratodat elfogadó békében akarok élni minden percben. Már nem félek. Megáll a busz. A nő felém fordul. Megérint, megsimogatja a vállamat. A gyermekeimre mutat: „Látszik rajtuk, hogy áldottak” – suttogja, majd leszáll a buszról. Atyám, köszönöm, hogy megbánt bűnöm első percében ajándékot adott nekem!

És eszünkbe jut a tanítás, amelyet tavaly nyáron Isten Táborában adott számunkra az Úr. A szeretethimnusz (1Kor 13) kapcsán, hogy a „szerelem mindent hisz” kijelentés „hit” szava eredeti jelentésében magában foglalja a bizalom igei alakját is. Ez arra utal, hogy Jézusnak bizalma van mindannyiunk iránt. Ő, a testté lett Ige hisz a mi Szentlélektől jövő megváltozásunkban! Az Úrtól való szeretetből fakadó hit tehát bizalommal teljes.

Ennek feltétele azonban az Úrban való hit megélése és gyakorlása, ahogy Márk evangéliuma elének tárja: „Minden lehetséges annak, aki hisz” (Mk 9,23). Szintén itt olvashatjuk: „Bizony, mondom néktek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: *Emelkedjél fel, és vesd magadat tengerbe!* – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik –, annak meg is adatik az” (Mk 11,23). Az Úrban való hit és a bizalom egybeforródását legkonkrétabban a Zsidókhöz írt levél fogalmazza meg: „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (Zsid 11,1).

A hit bizalma egybeszerkesztve Isten szeretetével a jövőre irányul. A többi emberre is így lehet bizalommal tekinteni és szeretni a másikat, a még bűn alatt élő embert, hiszen Ő is így tesz, akit keresztre feszítettek az emberek. Ez a hit éppen ezért nem az emberekből táplálkozik, ez a hit a „nem látható dolgok létéről való meggyőződés”, annak tudása, hogy „Istennél minden lehetséges” (Mt 19,26).

Így, ezt megtapasztalva, hittel követve lehetünk képesek arra, hogy ne féljünk embertársainktól, hanem fogadjuk be őket. Hiszen az Úr is így tesz annak ellenére, hogy mi, az övéi voltunk azok, akik nem fogadták be Őt. Akik viszont Istentől újjászülettek, tehát akik befogadták Őt, „azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek” (Jn 1,10–13). Isten tehát rajtunk, gyermekein keresztül is szerető ölelését tárja ki a világ felé: embertársaink befogadása, Krisztus befogadásának a következménye.

Félelmünk néha „jogos”, mert az emberektől gyakran semmi jót nem várhatunk, de az Úrba vetett bizalom legyőzi félelmeinket, ezáltal erőnkön fölüli lehetünk képesek Isten szeretetének továbbadására, a közöttünk lakozó jeges úr kiolvasztására, árvaságunkból való hazatalálásra. **Papp Richárd**

A lélek lélegzetvétele

Tanuljunk imádkozni! (1.)

Kedves Testvérek! Gyülekezeti újságunk néhány következő számában sorozatot olvashatnak az imádságról O. Hallesby professzor (1879–1961) műve alapján. A sorozatban az imádság lényegéről, nehézségeiről, az imával történő visszaélésről, Isten dicsőítéséről, ennek módjáról, titkairól, iskolájáról, az ima lelkéről lesz szó.

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek, ha valaki meghallja az én szót, és megnyitja az ajtót, bemegyek hozzá, és vele vacsorálok és ő énvelem.” (Jel 3,20) – Ez a kulcs, amely ajtót nyit az ima szent és áldott birodalmába. Imádkozni annyit jelent, mint Jézust beengedni a szívünkbe. A fenti Ige arra tanít, hogy nem a mi imánk indítja meg Jézust, hanem Jézus ösztönöz minket imára: Ő zörget nálunk. Így új fényt kap az ószövetségi Ige: „Mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam.” (Ézs 65,24) Az ima a lélek lélegzetvétele. Az a levegő, mely-

re lelkünknek szüksége van, mindenkor körülvesz minket, nem más, mint Isten Krisztusban minket átölelő kegyelme. Amilyen csendben hatol belénk belégzéskor a levegő és végzi munkáját a tüdőnkben, épp ilyen csendesen lép szívünkbe Jézus, és végzi áldott szolgálatát. Az Atya az imádságot jelölte ki, mint a legmeghittebb és legünnepelesebb együttléte Isten és ember között. Imádságunk nyomán Jézust fogadjuk be nyomorúságunkba, alkalmat adunk Neki, hogy hatalmával megdicsőítse nevét szükségünkben. Eredménye független az imádkozó erejétől. Megnyitni Jézus előtt nem erő, hanem akarat kérdése. Az ima nem más, mint kérő tekintetünket felemelni a Megváltóra, amely mélyebben hatol, mint bármely szavunk, a lélekben él.

Szívünk állapota: lelkiállapot, egy bizonyos szívbeli magatartás Istennel szemben. Vizsgáljuk meg, milyen az a szívbeli állapot, magatartás, amit az Úr imádságnak fogad el?

Kritériumai:

1. Tehetlenség (a belső magatartás egyik oldala). A tehetetlen ember végső menedéke, utolsó kivezető útja. Csak a tehetetlenek tudnak imádkozni, mert sokkal jobban kiált ez az ember szívéből az Isten szívéhez. Ő hall téged mai tehetetlenséged első pillanattól kezdve, és azonnal kész arra, hogy segítsen. Az ima a tehetetlen bűnös számára van, aki végre megáll Isten előtt, kezdi beismerni bűneit, szíve szennyét, hidegségét, közöm-

bösségét, lázadását. Sokszor nem értjük, hogy miért nem felel Jézus imáinkra? Ő felel, csak még gyakran nem értjük a választ, mert mi mindig határozott választ várunk. Türelmetlenek vagyunk, és azt szeretnénk, ha valami mást mondana vagy tenne, mint Péter is a lábmosásnál. Jézus mondja: „Amit én cselekszem, azt te most nem érted, de később majd megérted.” (Jn 13,7.) Ezért ne aggasszon a tehetetlenséged, inkább adj hálát érte az Úrnak. Általában hívő életünk elején dominál a leg-erősebben érzelmeinkre a tehetetlenség. Ekkor hajlít meg az Úr, és töri meg kemény szívünket. (Ézs 57,15) Széztúzza magabiztosságunkat és önbizalmunkat. Sok mindent el tudunk viselni, ha szenvedéseink célját és értelmét felismerjük, de a megfoghatatlan, ami előttünk könnyen értelmetlenné válik, nyugtalanít minket és lázadásra készít. Isten felfoghatatlansága botránkoztat meg minket a legjobban. Jézus ezt mondja: „Boldog aki énbenem meg nem botránkozik.” (Mt 11,6.) A bűnbánó szív tudja, hogy Isten előtt semmire sem képes. Naponta el kell mondanunk tehetetlenségünket Istennek. Az ima annál hatékonyabb, ha felismerjük, hogy természetünktől fogva mennyire képtelenek vagyunk szeretni, szolgálni, áldozatot hozni, szenvedni, Bibliát olvasni, imádkozni, bűnös vágyaink ellen harcolni. Jézus mondja: „...nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,5)

2. Hit (a belső magatartás másik oldala.) „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni.” (Zsid 11,6) Csak a hittel egyesült tehetetlenségéből fakad ima. Jézus mondja ezeket: „Nem mondtam neked, ha hiszel, megláthatod majd az Isten dicsőségét.” (Jn 11,40.) „Legyen neked a te hited szerint.” (Mt 8,13.) „...ha van hitek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, ami a fügefán esett, hanem ha azt mondjátok ennek a hegynek: kelj fel és vesd magad a tengerbe, meglesz. És

mindent, amit imádságban kértek, meg is kapjátok, ha hisztek.” (Mt 21,21–22.) Őszintén imádkozni hit nélkül képtelenség, hiszen az Ige azt mondja: „de kérje hittel, semmit sem kételkedve.” (Jak 1,6) Nincs annál fájdalmasabb, mint kételkedni az ima előtt, alatt és utána. Az ilyen embert az Írás így jellemzi: „...a kétszínű a minden útjában állhatatlan ember.” A hit nélküli imádságot Isten nem hallgathatja meg. Mi a hit? Krisztushoz nemni. Abban mutatkozik meg, hogy a bűnös Isten előli menekülés helyett minden bűnével és nyomorúságával Krisztus világosságába lép. Jézus így szól: „Aki énhozzám jön, azt én semmiképpen ki nem vetem.” (Jn. 6,37) „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden gonoszagtól.” (1Jn 1,9) Az az ember, aki Jézushoz megy, annak Ő ezt mondja: „A te hited megtartott téged.” Ha kétségbeesésünk Jézushoz fordulunk, elégséges a hitünk. Az imához ez a hit elég. Vigyázzunk azonban arra, hogy a kételkedést és a hitetlenséget ne mossuk egybe. A hitetlenség akarati állapot és abból áll, hogy valaki nem akarja nyomorúságát beismerni. A kételkedés aggodalmaskodás, gyengeség, amely ideiglenesen a hit fölé kerekedik. Más néven kishitűségnek, gyötrődő, ínséges hitnek is nevezzük, felismerjük, mint szenvedést, amely meglep minket. (A kételkedő hit tipikus példáját találjuk a Márk 9,14–30-ban.) Imánk alatt gyakran kételkedés és hit között ingadozunk: nem vagyunk bizonyosak afelől, vajon kérhetünk-e valamit. Úgy érezzük, hogy ilyen lélekkel imádkozni szinte az Isten kigúnyolása. Ilyenkor azzal kezdetjük imánkat, hogy elmondjuk Jézusnak kétélyeinket. Ne gyötrödjünk magunkat, ne próbáljuk magunkra erőltetni a hitet és kiűzni szívünkéből a kételkedést.

(Folytatjuk)

Hartman László

A tudós üstökös

Apáczai Csere János emlékezete

Ha végigtekintünk a XVII. századbeli protestáns közművelődés fejlődésén Magyarországon, örömmel győződhetünk meg afelől, hogy az a kor színvonalán állott. A sok szenvedés, amelyet reformátor elődeink az akkori pártharcok és vallási villongások miatt kénytelenek voltak eltűrni, nem volt hiábavaló. A nevelést-tanítást vállaló férfiak egész serege küzdött akkor lelkesen a hazai



közművelődésért, a keresztyén lélek megújulásáért. Különös, hogy a magyar tanárok sorában éppen azok sürgették leglelkesebben a magyar tannyelv bevezetését, akik a legtöbb időt töltötték külföldön. Közülük emelkedett ki vasszorgalmával és tudásával Apáczai Csere János, aki Istentől nyert talentumaival azon munkálkodott, hogy a tudomány segítségével felemelje nemzetünket a fejlett Nyugat színvonalára. A nemzeti művelődés alapjainak lerakásáért, a presbitériumok felállításáért folytatott küzdelem élharcosa volt: a legdrámaibb harcot ő maga vívta. A földi létben töltött 34 évre emlékezve írta róla György Antal: ez a tragikus élet úgy tűnt föl, mint egy üstökös, és úgy tűnt el szemünk elől, mint egy hullócsillag. Esméi azonban máig világítanak.

Apáczai Csere János (1625–1659) szegény kismemes székely család első gyermekeként született Apácán. Iskoláit szülőfalujában kezdte, majd a kolozsvári református kollégiumban folytatta. A felső osztályokat a gyulafehérvári főiskolán végezte el. Az iskola professzorának, Alstediusnak a hétkötetes nehézveretű Encyklopédiáját – noha teste-

lelke abba belefáradt – töviről hegyire áttanulmányozta. Tehetségére Geleji Katona István püspök figyelt föl, ő küldte németalföldi egyetemekre. A 22 éves teológust a holland egyetemeken mint fenomént fogadták. Megfordult Franekerben, Leidenben, de legjobban az utrechti egyetem vonzotta. Itt a híres teológus, Gisbert Voetius a barátságába fogadta. „Neki estem az írásnak, és így kezezem minden tudományból magyarra tenni valamit, de a nyelv parlagi és szegény volta miatt szinte félbehagyám” – írta. Székely észjárása és tüzes magyar lelke azonban átsegítette a nehézségeken. Közel kétezer szónak adott magyar nevet. 1650-ben kiadta első könyvét.

Apáczai lett a frissen alapított harderwijki egyetem első teológiai doktora. Feleségül vette az egyik gazdag utrechti polgár lányát, Alette van der Maetot, aki teljes szívvel vállalta férjének küzdelmét. Apáczai öt évet töltött Hollandiában – világpolitikailag mozgalmas időben. Az angol puritanizmus ekkor vívta legnagyobb csatáit. Ez vallásos megújodási mozgalom volt: az anglikán egyháznak a római katolikus elemektől való megtisztítására törekedett – a kálvini elvek alapján. Apáczaira elsősorban a puritán erkölcsiség és a mozgalom művelődési programja hatott. „Fuss mindentől – írta –, valami az embert kényelmessé teheti... Hálj örömost száraz deszkán, avagy kemény kövön, mint lágy párnán... Soha tudományi fegyvereket kezdeből le ne tedd...” Ugyancsak akkor terjedtek el Descartes eszméi, aki a kételkedést,

az addigi tudományos eredmények felülvizsgálatát tette a tudományok alapjává. Apáczai híve volt mindkettőnek: a modern tudományos világképnek és a vallásos puritanizmusnak. 1653-ban hazahívták őt a gyulafehérvári fejedelmi akadémia gimnáziumi tagozatára poétika tanárnak. Csak nyáron indult el családjával. A várakozás idején 416 lapnyi, kész latin nyelvű Encyclopédiáját magyar nyelvre fordította. E könyv az akkori tudomány minden ágát felölelte (emiatt tanult meg németül, angolul, franciául, hollandul, görögül és latinul – de bírta a bibliai és egyéb keleti nyelveket, a hébert, a szírt, az arabot, az arámot, a káldot, és az ún. rabbinusi nyelvet). „Szilárdan elhatároztam magamban – írta –, ha a feleséges Isten életem folyását még néhány esztendőre megnyújtja, nem halok meg addig, amíg a magyaroknak minden tudományt magyarul nem közvetíték.”

Apáczai Csere János a gyulafehérvári kollégiumban A bölcsesség tanulásáról című székfoglaló beszédében fogalmazta meg pedagógiai reformtörekvéseit. Elvei közé tartozott: „...a tanítóban, hogy tisztiben hasznosan járhasson el, megkívántatik, hogy tanításához illendő életet éljen, és tanítványainak jó és dicséretes példát adjon; ...hogy tanítványait, mint atyjok, úgy szeresse; hogy őket világosan, röviden és teljességesen tanítsa; hogy őket Isten előtt való könyörgésében megemlítsse; hogy ne legyen ajándékon kapdosó; tanítványainak erkölcsüket és nyelvüket igyekezze leginkább újítani...”

Az akadémia vezető professzora, Isac Basire, a kivégzett I. Károly egykori udvari papja nem nyugodott addig, amíg két évvel később a fejedelemmel el nem mozdította állásából Apáczait. A sok zaklatás és izgalom ágyba döntötte a tudóst. Aletta türelemmel és szeretettel ápoltta és biztatta. Lorántffy Zsuzsanna, I. Rákóczi György özvegye hiába állt

a tudós mellé, nem vihette magához Sárospatakra. Pártfogásával mindössze azt sikerült elérnie, hogy II. Rákóczi György kinevezte a kolozsvári alacsonyabb szintű iskola vezetőjévé. Ekkor vált ország-világ előtt nyilvánvalóvá népszerűsége: diákjainak nagy része követte őt Kolozsvárra. Ez elégtétel volt a sok sérelemért, megaláztatásért. Öröme azért válhatott teljessé, mert nem sokkal korábban (1655-ben) Utrechtnben megjelent fő műve, a Magyar Encyclopaedia. Kolozsvári székfoglalóját Az iskolák feletle szükséges voltáról címmel tartotta; kemény szavakkal fedte meg népét: „Ideje felébredned, te álmos, te mámoros, te hályogos szemű magyar nép!...” Az egyszerű polgárok melléálltak – így fél év alatt rendbe tette, bővítette és majdnem a gyulafehérvári főiskola szintjére emelte a kolozsvári iskolát. Művei közül figyelemre méltó még Barcsai Ákos fejedelemnek címzett Akadémiai tervezete, amely az első teljes magyar egyetem programja. „Ami a testnek a szem, az egy országnak az akadémia; s ami az emberben az értelem, ugyanaz bármely hazában a tudós férfiak közössége” – írta. Utolsó szavai végrendeletszerűen hangzottak: „Az iskolát, ne hagyjátok a magyar nyelvű iskolát!...”

Apáczai művelődéstörténeti jelentősége elsősorban oktatási reformkísérleteiben és tankönyveiben keresendő. Stílusa tetszetős, világos és magyaros. Praktikus szemléletével, európai műveltségével ő volt a magyar puritán gondolkodók polgári irányú művelődési programjának leghatásosabb képviselője. Emberfeletti küzdelme számos íróat ihletett meg.

Ki volt Apáczai? Kürtszó – sőt riadó: Ébredjétek, őrállók!

„Ébredj föl, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus” (Galata 5,14).

Összegyűjtötte: **Dévai-Józsa Gábor**

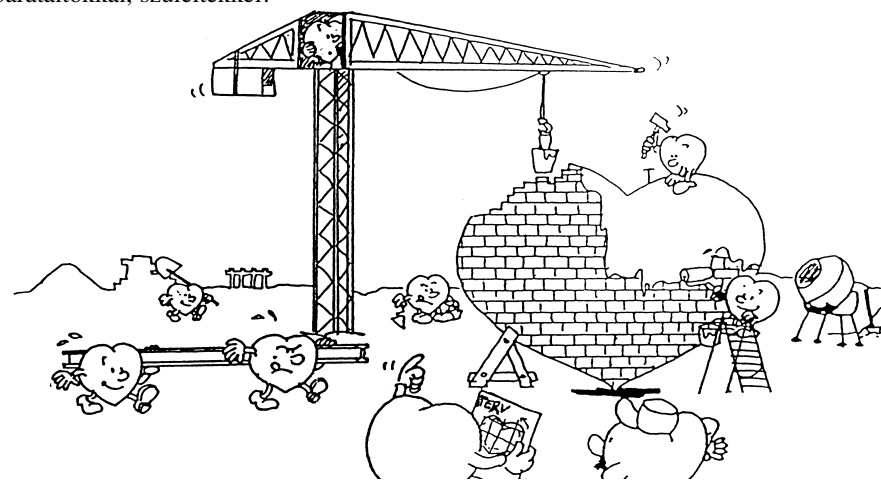
Kedves gyerekek!

Jön a nyár, és jönnek a táborok – remélhetőleg sokan eljuttok idén is a Kincskereső táborba, vagy más hasonló helyre, ahol sokat hallhattok, tanulhattok Istenről és Istentől. Olyan „feladatokat” kaptok most, amelyekről ezekben a táborokban, és egész nyáron gondolkodhattok, beszélgethettek. Kívánom, hogy minél többen kaptok új szívet ezen a nyáron, és ezzel az új szívvel kapcsolódhassatok be Ti is Isten országa építésébe.

Jó pihenést, áldott nyarat kívánok: Zsó néni

1. Szívek építik a szívet.

Színezzétek ki a képet, és gondolkodjatok el, hogy vajon mit jelenthet. Beszélgetsetek róla barátaitokkal, születekkel!



2. Melyik a tiéd?

A megterhelt szív: „Oly nehéz a terhem, oly fáradt vagyok. Bárcsak elvonná valaki gondjaimnak és bűneimnek egy részét!”



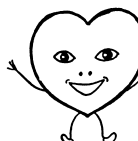
A nyitott szív: „Én is boldogtalan voltam, de felfigyeltem és szélesre tartam az ajtót az Úr Jézus előtt, és Ő betért hozzám.”



A kemény szív: „Nem akarok többé ezekről a dolgokról hallani. Még mint gyermek elhittem volna, de most már hiába.”



Új szív: „Büszke szív volt a nevem, de Isten segítségemre jött. Bocsánatot kértem bűneimért, és Ő egy szebb nevet adott nekem.”



Itt látható egy egész sor szív. Hasonlítsd össze őket! Van köztük vidám, de másokat sajnálni kell. Miért? Ők maguk mondják meg. Azokat a szíveket, amelyek jó példát adnak, festd ki pirosra, és kérd Megváltódat, hogy adjon neked ilyen szívet. A többiekhez, gondolom, legjobban a fekete vagy a szürke szín illik, mert olyan szomorú látványt nyújtanak.

A MEGÚJULÁS LEHETŐSÉGEI

*Szeretettel ajánljuk
nyári gyülekezeti heteinket!*

VI. 27–VII. 2.

Kincskereső gyermekhét
(leendő elsősöktől 5. osztályig)
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 17–24.

Honismereti tábor – Eszék, Horvátország

VII. 18–23.

Családos gyülekezeti csendeshét
Tahitótfalu, Isten Tábora

VII. 25–30.

Kisifj-hét – Tahitótfalu, Isten Tábora

VIII. 1–6.

Konfirmandus hét – Tahitótfalu, Isten Tábora

VIII. 8–14.

Házassággyondozó családos hét – Nagybörzsöny

VIII. 12–17.

Nagyifj-hét – Tahitótfalu, Isten Tábora

A **fazekas szakkör** munkáiból június 19-től
26-ig látható kiállítás a gyülekezeti teremben.

Június 19., vasárnap
de. 10 óra: **tanévzáró istentisztelet,
családos délután Isten táborában**

**Szeptember 4-én 10 órakor
gyülekezeti tanévnyitó istentisztelet lesz
templomunkban.**

Ezt követően alakítjuk ki hittanóráink
és a konfirmációi előkészítők időpontjait.
Készüljünk közösen gyermekeink között
végzendő szolgálatunkra!

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton
Címünk: 1071 Budapest, Városligeti fasor 7.
Tel.: 342-7311
e-mail: harangszo@fasor.hu, weboldal: www.fasor.hu

Kedves Testvérek!

*Köszönjük leveleiket, postaládánkba, e-mail címünk-
re várjuk a további javaslatokat. Következő számunk
szeptemberben jelenik meg (lapzártá: augusztus 20.).*

A szerkesztőbizottság

Kedves Gyerekek!

Idén is lesz *Kincskereső* tábor. A hét során
keresünk sok kincset Isten Igéjében és
magunkban, egymásban is. Sokat fogunk
játszani, énekelni, alkotni (rajzolni, ragasztani,
agyagozni), lesz sportverseny, kirándulás,
akadályverseny és sok-sok meglepetés.
Ha van kedved velünk jönni, kérjél
jelentkezési lapot a lelkeszi hivatalban,
vagy Emőke nénitől, illetve Gábor bácsitól.
Jelentkezéseted mielőbb add le,
hogy valóban velünk jöhess! Várunk!

Zsó néni

ÁLLANDÓ NYÁRI ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra istentisztelet
de. 10 órakor istentisztelet gyer-
mekeknek 1 összevont csoportban
Szerda du. 6 óra bibliai közösségi óra
Csütörtök du. 6 óra bibliaóra
Péntek du. 6 óra összevont ifjúsági óra

EGYÉB ALKALMAINK

- A **pároskör** a nyári hónapokban nem tart alkalmat.
- Az **anyakör** a nyári gyülekezeti hetek és a szabadságok miatt legközelebb szeptemberben tartja alkalmát.
- A **női kör** július-augusztus hónapokban nem tart alkalmat.
- Kedd délelőtt 10 órai **bibliaóránk** július-augusztus hónapokban szünetel.
- A **férfi bibliaóra** következő alkalma ugyan-
csak szeptemberben lesz.